

www.pietersimenon.be/home-fondsenwerving
**Hier vindt u ons tijdschrift in kleur
en ... nog veel meer**

P.209.647
3-maandelijks
TIJDSCHRIFT
Jaargang 42
okt-nov-dec 2016

Armoede .

Een gesprekje in de eetzaal, gewoon over facturen van de watermaatschappij. De VWM bleek bij een groot aantal klanten twee voorschotten niet aangerekend te hebben. Gevolg: een dubbel voorschot met meteen erachteraan de afrekening. Ach, zal je zeggen, niet zo dramatisch. Misschien niet voor ons. Maar voor zoveel anderen die onder de armoedegrens leven beslist wel. Tot die categorie horen ook onze gasten die alleen wonen, maar ook veel ouders van onze jongeren.

Een groot aantal mensen leeft met dát wat er in een maand op hun rekening komt. En op het einde van de maand is alles op, als ze al het einde van de maand halen. Als je als gezin maar 1150 euro/maand hebt en plots moet daar 140 euro af, alleen voor water, kan dat een drama zijn. Waarschijnlijk is dit hun hele huishoudgeld voor een ganse maand!

Hoe meer het onderwerp armoede ter sprake komt, hoe meer verhalen je bereiken over schrijnende situaties. Mensen, jong of oud, die hun uitkering verliezen om welke reden dan ook en op geen enkele instantie meer kunnen terugvallen. Wat doe je als je niets meer te winnen hebt, als je alles al verloren hebt, als je niet meer meetelt en niemand nog iets voor je kan betekenen? Welke instantie draagt dan zorg voor je?

Ik maak me enorm ongerust over het aantal zelfdodingen dat hier mogelijk ooit het gevolg van gaan zijn! Zichtbaar of onzichtbaar!

Iedere mens heeft naar mijn mening recht op een basisinkomen, want iedere mens heeft recht op leven. Zonder inkomen kán je niet leven.

Hoe ga je solliciteren als je geen geld hebt voor vervoer? Weet u hoeveel wachttijd u hebt als u belt naar uitzendbureaus, instanties, diensten voordat u iemand aan de lijn hebt!

Hoe snel een betaalkaart dan op is? Als men zich al een betaalkaart kan veroorloven.

Veel bedrijven liggen niet in het centrum van een woonplaats, ze zijn soms zelfs niet met openbaar vervoer te bereiken. Een auto heb je niet? Hopelijk een fiets die (nog) niet gestolen is en niet zo gammel is dat hij om de haverklap stuk gaat. Want ...

herstelmateriaal en fietsen, zelfs tweedehandse zijn (te) duur als je geen geld hebt.

Waar haal je nog energie als je hopeloos bent, een lege maag hebt en constant het deksel op de neus krijgt?

Ik zou een dringende oproep willen doen aan werkgevers, dus ook aan uitzendbureaus, om niet op uiterlijkheden af te gaan. Om iedereen een faire kans te geven om te werken. Iedere dag werk is het verschil tussen brood (met beleg) of niets. Er rust een zware verantwoordelijkheid, vind ik, op mensen die moeten beslissen wie zij al dan niet een job geven. Niet wie het beste praat, er het meest verzorgd uitziet, de beste CV heeft, heeft die job het hardste nodig. Ook zij die dit pakketje niet mee hebben, kunnen plichtsbewuste werknemers zijn of worden. De beste? Dat durf ik niet te zeggen. Wél diegene die de kans verdienen én vooral nodig hebben.

Zo jammer is het, dat de productienormen in de meeste bedrijven zo hoog liggen dat alleen de beste en meest stressbestendige werknemers aan de eisen kunnen voldoen, waardoor een heel groot percentage van werkzoekenden gewoon kansloos wordt.

Jammer ook dat instanties deze werkzoekende toch afrekenen op 'geen resultaat' bij hun zoektocht naar werk.

Wie doet hier iets aan? Wie komt hier voor de (bijna) kansloze mens op?

Als er niet of onvoldoende werkaanbod is voor iedereen, als je al bij voorbaat kansloos bent bij sollicitaties en voorbestemd om geen werk te krijgen: wie creëert dan meer arbeidsplaatsen, laagdrempelige, voor deze mensen. Wie haalt hen uit hun 'schuilplaats' waar ze noodgedwongen in weggekropen zijn. Wie stopt het sanctioneren en start het begeleiden?

Ik ben bang en bezorgd voor zoveel mensen rondom me.

Ik vraag dan ook aan iedereen die in contact komt met mensen in dergelijke situaties om hulp te bieden, waar dit kan, op een manier die nodig en mogelijk is.

Ik vraag aan mensen die in een dergelijke, kwetsbare situatie verkeren, ook hulp te aanvaarden. Ook een 'gever' kan groeien als mens, indien hij zich bewust wordt van zijn bevoorrechte positie om hulp te kunnen bieden, indien hij leert de kwetsbaarheid van anderen in te schatten. Als geven en ontvangen op een respectvolle manier gebeurt, kunnen beide partijen er als mens beter uit komen. Tegelijkertijd mag men nooit de grootheid en de moed over het hoofd zien, juist van die kwetsbare persoon. Moed mag immers niet afgemeten worden aan 'resultaat'. Er is méér moed nodig om arm te zijn dan om dat niet te zijn!

En ... wie vandaag 'gever' is, kan morgen mogelijk gedwongen 'ontvanger' worden.

Ik wens iedereen een kerstperiode toe waarin onze blik met liefde op zoek gaat naar de kwetsbare mens rondom ons.

Waar in onze boodschappentassen een speciaal vak openblijft om te vullen voor een mens in nood.

Waar in onze pennen een paar liefdevolle woorden op een kaartje schrijven voor iemand die eenzaam is.

Waar in we in kleinheid de grootheid zien.

Bedankt allemaal omdat u het afgelopen jaar dit alles gedaan hebt voor onze jongens door ons financieel te steunen, door enkele lieve woorden op uw overschrijvingsformulier te zetten. Wij gaan met uw steun, die boodschappentassen vullen voor onze financieel kwetsbare jongeren én hun gezinnen.

Voor 2017 hoop ik dat we met zijn allen zoveel kleine daden van liefde kunnen doen, dat dit uitdijt tot een stroom van warme, liefdevolle energie die alle angst en negativisme met een zachte gum uitveegt.

Rosa

**Mocht u het ook een beetje 'Kerstmis' willen maken voor onze jongeren
én hun gezinnen, waar nodig?
Of hen een nieuwjaarscentje willen geven?
Of een steuntje bij hun alleen wonen?
Dan is uw steun welkom op
bpost bank BE91 0000 1025 0876
vzw Jongerenwerking Pieter Simenon
Vanaf 40 euro/jaar ontvangt u een fiscaal attest!**

Prettige feesten?

De herfst is ingetreden, de feestdagen op komst! Een gezellige tijd, voor velen onder ons. Toch is 'feestvieren' niet voor iedereen evident. Ook niet voor Guillaume, die graag naar het trouwfeest van zijn vriend was gegaan.

Ik ging Guillaume opzoeken op zijn appartementje in Hasselt. Zoals dikwijls had hij ook nu voor mij de vraag om mee te gaan naar de winkel. Die dag had hij niet alleen eten nodig maar wilde hij ook graag even naar het kringloopcentrum. Hij zocht een zeteltje en een kastje om zijn schoenen in te zetten. We hadden geluk die dag, de zeteltjes waren in promotie. Guillaume zocht een mooie uit voor 5 euro! Hij was fier dat hij zijn appartementje kon beginnen inkleden. Hij vindt het belangrijk om het thuis gezellig te maken.

Hij vroeg of hij nog even mocht kijken tussen de andere spulletjes. Ikzelf liep ook wat rond en opeens wenkte hij mij vanuit de afdeling 'kledij'. Hij had een kostuumjasje aangetrokken en vroeg of hij er mee stond. Ik vond van wel en vroeg hem waarom hij een 'pak' nodig had. Hij zei dat hij was uitgenodigd voor de trouw van zijn vriend. Hij mocht de hele dag naar het trouwfeest!

Guillaume woont nog maar enkele jaren in België maar spreekt al een aardig mondje Nederlands. Hij doet dan ook echt wel zijn best om het te leren. Hij is alleen met zijn vader naar hier gekomen. Zijn moeder en zus wonen nog in Afrika. Het is wennen zonder hen.

Guillaume kent dus niet veel mensen. Toch slaagt hij erin om zelf een netwerk van vrienden uit te bouwen. En nu mocht hij dus naar een echt familiefeest!

Guillaume deed het jasje terug uit. Het was geen volledig pak en zonder durfde hij niet naar het feest te gaan. Hij meende het. Hij zou niet gaan. Ik probeerde met hem naar 'oplossingen' te zoeken: "Kan je geen pak lenen van je vader, of van een vriend?" Ik gaf ook aan dat ik dacht dat zijn vriend en zijn familie er echt niet mee zouden inzitten als hij een geleend pak zou dragen, zelfs niet als hij in zijn 'gewone' kleren zou komen. "Ze willen jou er gewoon graag bij, Guillaume."

Voor hem hoorde echter een net pak bij een trouwfeest, dus hij kon écht niet gaan.

Ik kreeg hem niet overtuigd... Ik vond het niet gemakkelijk om hem zo in zak en as te zien. Ik zag dat hij heel graag een hele dag mee zou feesten. De kans om een bruiloft mee te maken, en uitgenodigd zijn voor een hele dag, dat maak je niet dikwijls mee.

We reden dan maar verder naar de supermarkt. Hij bleef lang bij de flessen drank staan.

Ik vroeg hem wat hij van plan is: "Sterke drank is erg duur!" Hij wilde een fles kopen voor zijn beste vriend omdat deze hem uitgenodigd had voor de bruiloft. Hij zou dan wel minder eten kopen.

Lange tijd lag de fles in zijn winkelkar. "Dat verwachten ze niet van jou, Guillaume!" zei ik nog, maar liet de keuze aan hem... Vlak voor we gingen aanschuiven bij de kassa, legde hij de fles terug. Ik gaf hem een bemoedigende schouderklop.

Ik wenste hem toe dat hij nog op veel trouwfeesten zou uitgenodigd worden en dan heel trots en fier aanwezig zou kunnen zijn en zich ook kon veroorloven om zelfs een klein cadeautje te kopen.

En vooral wenste ik hem toe dat hij zich niet zou schamen voor wie hij was, of nu moest zijn. Ik zei hem dat hij trots mocht zijn op het netwerk dat hij zelf rond zich wist op te bouwen! Op alles wat hij al bereikt had!

Misschien op een dag ...

Marjan, begeleidster

APPÈL zet zich in voor Music for Life.

APPÈL is de naam van de module ondersteunende begeleiding van Jongerenwerking Pieter Simenon vzw (en intussen weet u natuurlijk dat de Jongerenwerking werkzaam is binnen de bijzondere Jeugdzorg). Wij in APPÈL vangen jongeren op die vastlopen in reguliere begeleidingen, op school, in voorzieningen. Het is onze bedoeling hen op een positieve manier terug aansluiting te laten vinden. Elke jongere heeft een eigen traject op maat, werkt aan zijn/haar doelstellingen. We werken intern op een eigen locatie en extern op project- en stageplaatsen.

Intern werken we met projecten, rond thema's die door de jongeren zelf gekozen worden. Als eindejaarsproject kozen wij er samen voor **Music for Life van Studio Brussel*** te steunen. Het kiezen van een steunproject verliep vrij vlot. Een jongere vertelde dat hij een vriend had, die vluchteling was, en die zware psychische problemen had. Hij vertelde welke gruwelen die jongen had meegemaakt in zijn vaderland en onderweg naar hier. We werden er allemaal stil van. Een andere pikte daar op in en vertelde dat zijn ouders als vluchtelingen naar België waren gekomen toen hij 5 jaar oud was.

We haalden ook herinneringen op over ons project "vluchtelingen" van vorig jaar, toen we het asielcentrum in Lommel en het vluchtelingenkamp in Duinkerke bezochten.

We gingen op zoek in de lijst van Music for Life welke projecten rond deze problematieken werken. We kwamen uit bij **vzw Solentra**, een initiatief van de psychiatrische afdeling van UZ Brussel. Solentra staat voor "Solidariteit en Trauma". Zij bieden diagnostische en therapeutische ondersteuning, specifiek aan vluchtelingen.

Ons project "**steun aan Solentra**" werd opgestart met een brainstorm: hoe komen we aan geld? Een paar jongeren stelden een wafelenbak voor. Er worden wafels gebakken, verpakkingen gezocht, etiketjes gemaakt, en de wafels worden vers verkocht. We spraken ook af opnieuw velgenkachels te lassen en te verkopen.

Deze houtkacheltjes worden gemaakt van 2 (gebruikte) autovelgen. We zagen ze voor het eerst in het vluchtelingenkamp, de mensen gebruikten ze daar om te koken en zich te verwarmen.

In ons magazijn vonden we nog spulletjes die we voor vorige kerstmarkten maakten. Ook die

trachten we te verkopen. Kortom, ideeën en enthousiasme in overvloed!

Tijdens de warmste week, eind december, gaan we met z'n allen naar Boom om ons geld te doneren en mee te genieten van de fijne sfeer in De Schorre. Misschien komen we zelfs op de radio of op de tv!

Onze jongeren en begeleiders tonen door dit project hun eigen warme hart. Dus via deze weg nog een beetje reclame: bij ons kan je terecht voor een originele velgenkachel, lekkere wafels, mooie zelfgemaakte kadootjes.

Ons adres: Zilleweg 26 in Lommel tel. 011/54 50 25.

Arlet

Iedereen zorgt voor iedereen. Dat wil Studio Brussel eind 2016 opnieuw bewijzen tijdens De Warmste Week. Van 18 tot 24 december warmt Vlaanderen op tijdens Music For Life. Net als de voorbije jaren kies je zelf welk goed doel je wil steunen en kan je daarbij kiezen uit de duizend goede doelen.

Bijna 9 jaar in Pieter Simenon ... een terugblik

Het was 1 februari 2008 dat ik het geluk had hier in Pieter Simenon te mogen komen werken. Ondertussen is de tijd van 'gaan' gekomen en wordt 12 december mijn laatste werkdag. Ik kijk met heel veel warmte en plezier terug op een periode vol mooie momenten, pittige verhalen én grappige anekdotes.

Volgende aanzet tot een tekst (één van mijn vele pogingen om iets op papier te zetten voor de 'JA' maar die tot nu toe onafgewerkt bleef) vond ik terug. Het gaat over die periode in 2008 en dat wil ik eerst nog even met jullie delen.

Maar voor we Marjan aan het woord laten, willen we haar ontzettend bedanken voor haar inzet, haar warmte en liefde voor alle gasten die ze in begeleiding had. Je was een pracht-begeleidster en een schat van een collega!

Pieter Wie?

"Goeiedag! Ik ben Marjan Smeets, contextbegeleidster van Pieter Simenon."

Lang geoefend op die titel, amper wetend wat er mij allemaal te wachten stond. Ik kon er mij wel iets bij voorstellen, ik werkte voor mijn periode in Pieter Simenon namelijk met jongens en meisjes tussen 13 en 17 jaar in ter Wende en daar was er ook een gezinsbegeleidster. Maar elke job is een heel nieuwe uitdaging en vergt een heel nieuwe werkwijze, tijd om in te werken enz.

In het begin was ik wat zenuwachtig en afwachtend, maar al gauw werd duidelijk dat ik hier met mijn ... in de boter was gevallen. Fijne collega's, supertoffe werksfeer en zeer boeiend en uitdagend werk.

Ondertussen denk ik er nog steeds hetzelfde over. Hoezeer ik ook achter mijn keuze sta om een nieuwe uitdaging aan te gaan, ik besef elke dag dat ik nog in Pieter Simenon ben, hoe graag ik er werk. Hoe graag ik met onze jongeren bezig ben, samen op zoek naar betere omstandigheden.

Maar ik merk dat het voor mij soms te zwaar weegt. Dat ik er niet altijd in slaag om zowel thuis als op het werk 'alle ballen in de lucht te houden'. En zowel voor mijn gezin (man en twee kinderen) als voor mijn gasten probeer ik me volledig te geven.

Ondanks de vele uren coaching, gesprekken en bemoedigende woorden die ik van medewerkers van Pieter Simenon heb mogen ontvangen (waarvoor mijn oprechte dank!!), heb ik in alle eerlijkheid gekozen voor een andere job, in de hoop meer evenwicht te vinden tussen werk en privé.

Ik denk met een lach en een traan terug aan de momenten die ik in Pieter Simenon en met dank aan 'mijn jongens', heb mogen beleven. Zie hier een greep uit de vele verhalen.

Eén van de eerste jongeren die ik mocht begeleiden, ging na een hele poos alleen wonen. We vonden, na lang zoeken, een studiootje in Antwerpen.

Koen woonde vlakbij het (toen nog) beruchte Koningspleintje. Alleen in die buurt waren de studio's betaalbaar voor zijn beperkte budget.

Koen was behoorlijk beïnvloedbaar en heel goedgelovig. Hij was niet altijd opgewassen tegen bepaalde 'vrienden' die in mijn ogen vooral van Koens goede hart probeerden te profiteren.

Ik ging Koen opzoeken op zijn studio. Het duurde deze keer lang voordat hij de deur opende. Uiteindelijk verscheen hij met zéér kleine oogjes. Hij ging meteen terug op zijn zetel liggen. Ik zag zijn salontafeltje vol met bierblikjes staan. Ik vroeg hem of hij een feestje had gehad? "Die hadden zijn vrienden meegebracht", ontweek hij.

Dan pas zag ik dat er nog een jongen aanwezig was op zijn studio. Die lag duidelijk zijn roes uit te slapen.

Ik moest dringend naar het toilet en voor ik het gesprek aanging, liep ik naar de badkamer. De deur was op slot. De deur van de badkamer was van matglas maar ik zag niets. Ik klopte verschillende kleren op de deur. Na enige tijd, hoorde ik het wc doorspoelen. Strompelend kwam er nog een vriend van het toilet. Na hen met enige moeite, aan de deur te hebben gezet, ben ik met Koen het gesprek aangegaan. We hebben gedurende de gehele begeleidingsperiode hard gewerkt aan het verhogen van zijn weerbaarheid!

De rechtbank van Tongeren: daar werden Tom, zijn mama en papa en ik verwacht. Tom moest zich verantwoorden voor feiten waarvan hij verdacht werd. Het was een zomerse dag en ik had mijn jas uitgelaten. Terwijl we zaten te wachten vooraleer de zitting begon, wees de mama van Tom naar mijn T-shirt. Zelden koop ik er een met opdruk. Die dag had ik er blijkbaar wel zo één aan. De opdruk luidde: 'It wasn't me'...

Omdat begeleider Rob voor enkele weken op vakantie was, deed ik de vervangbegeleiding van Sebastian. Deze woonde samen met zijn vader in een appartement. De vader had een alcoholprobleem. Ik ging op huisbezoek en vroeg Sebastian hoe de week voor hem geweest was. Vader bleef heel de tijd in de keuken. Aan het einde van het gesprek, riep ik vader erbij en vroeg hem of hij nog vragen had voor mij. 'Neen', antwoordde hij in eerste instantie, maar corrigeerde zich snel. Hij sprak de volgende woorden: 'Hebde jij al een lief?' Toen moest ik me toch even serieus houden.

Ik denk met veel warmte terug aan het afsluitmoment van de begeleiding van Tonny. Tonny had geen contact meer met het grootste deel van zijn familie. Tijdens de begeleiding verbleef hij in diverse gastgezinnen, maar dat liep meestal niet voor lange tijd goed. Gelukkig vond hij een appartementje en kreeg hij zijn eigen stek. Tonny gaf aan dat hij nu soms weer contact had met zijn vader. Deze had hij in zijn jeugd niet veel gezien omdat vader een groot deel daarvan in de gevangenis verbleef. We nodigden papa af en toe uit bij Tonny om samen een gesprek te hebben. We gingen zelfs een keer met z'n allen op bezoek bij de broer van Tonny, die ernstig mentaal gehandicapt is en in een voorziening verblijft. Het was een mooi weerzien tussen de heren van een gebroken gezin. Ze hadden elkaar in jaren niet meer gezien. Het was één van de momenten die me het meest ontroerden. Als afsluiter van de begeleiding zijn we samen naar een winkel gereden: Tonny, zijn papa en ik. We kochten er de ingrediënten voor een gerecht dat hij graag wilde leren maken. Hij mocht van ons nog enkele lekkere producten kopen om zijn diepvries bij te vullen. Op het appartement hebben we dan allemaal samen gekookt en lekker gegeten!

Deze mooie herinneringen en nog zoveel andere zal ik nog lang koesteren. Natuurlijk heb ik ook een heel aantal droeve en zelfs schrijnende situaties meegemaakt. Zo heb ik meer dan 2 jaar een jongere en zijn gezin begeleid. Ze hadden al verschillende procedures doorlopen, maar waren nog steeds niet geregulariseerd. De jongen in kwestie deed het goed tijdens de begeleidingsperiode en bleef uit de problemen. Na geruime tijd zijn we dan ook gestopt met de begeleiding. Ik heb nog contact gehouden, maar enige tijd geleden vernam ik het nieuws dat ze het land moesten verlaten. En dat raakt je diep!

Rob, contextbegeleider, maar ook schrijver van kortverhalen en dorpsdichter van Overpelt van 2009-2011 gaf ons het volgende mee om over na te denken ...

Terecht of niet?

K. is een alleenstaande Marokkaanse mama. Haar man is na een slepende ziekte vijf jaar geleden overleden. Ze heeft een zoon die, mede door het wegvallen van een vaderfiguur, onder invloed van foute vrienden feiten pleegden. Hierdoor kwam hij uiteindelijk in begeleiding bij ons in het begeleidingstehuis Pieter Simenon. De jongen heeft zich herpakt, doet het al sinds een jaar heel goed zodat we in overleg met de Jeugdrechtbank recent onze ondersteuning hebben kunnen afronden.

Een mooi verhaal maar het gezin heeft veel zorgen. Sinds haar man overleed moet de mama het stellen met een kleine uitkering. Na betaling van alle vaste kosten, rest er maar een paar honderd euro om van te leven.

Vorig jaar schreef mama de kosten voor schoolboeken te laat over en ze vergiste zich in het bedrag: ze betaalde 20 euro te weinig. De school organiseert de verkoop van de boeken niet zelf. In het kader van de besparingen is dat blijkbaar uitbesteed aan een commercieel bedrijf. Omdat die het vereiste bedrag niet op tijd ontvingen, werd een incassobureau ingeschakeld. Mama betaalde wel, maar zoals gezegd, niet het volledige bedrag. Gevolg: de zaak werd voor de rechtbank gebracht in Lier, terwijl mama, die geen auto heeft, in het zuiden van Limburg woont. Mama kon daar dus niet naartoe gaan.

Om een lang verhaal kort te houden: mama heeft ruim 800 euro aan gerechtskosten en achterstallen moeten betalen, bovenop de 350 euro die de schoolboeken haar hebben gekost.

Dit is een van de trieste verhalen die illustreren hoe kwetsbare gezinnen vaak veel meer moeten ophoesten terwijl ze al geen financiële reserves hebben. Waarom heeft mama het vereiste bedrag niet op tijd betaald? Misschien had ze het geld niet. Misschien begreep ze de brieven die ze ontving niet. Misschien dacht ze dat het niet op een week stak en dat eten kopen, het huis verwarmen, ... toch wel voorrang hadden.

Het verhaal is daarmee nog niet gedaan. Bij het begin van dit schooljaar verbleef de gast nog bij ons en wij betaalden de rekening van de boeken wél op tijd maar de jongen kreeg zijn boeken niet. Reden: mama had nog niet alle achterstallen en gerechtskosten van vorig jaar terugbetaald. Het duurde tot midden oktober voor de jongen zijn schoolboeken ontving!

Wie weinig heeft, wie kwetsbaar is omdat hij of zij de taal en wetgeving onvoldoende begrijpt, wordt vaak met veel meer hindernissen geconfronteerd dan een gezin dat alles netjes onder controle heeft. Ondersteuning en begeleiding van deze gezinnen is een must opdat de kinderen de vicieuze cirkel van achterstand zouden kunnen doorbreken.

Rob

Ieder jaar vindt u in onze KERST-JA ook een verwijzing naar Welzijnszorg, een organisatie die intensief werkt rond armoedebestrijding in België en die ook onze jongeren meerdere keren ondersteund hebben. Samen tegen armoede is een solidariteitscampagne van Welzijnszorg.

Wist je dat 1 Belg op 7 in armoede leeft?

Waarschijnlijk niet, want maar liefst 1.700.000 Belgen doen er alles aan om hun problemen zo goed mogelijk te verbergen. Als het over armoede gaat, hebben we immers nog steeds heel wat vooroordelen. Ze hebben het zelf gezocht, toch? Zijn liever lui dan moe? En zijn het geen moeilijke tijden voor iedereen?

Armoede, dat is niet beschikken over (gezond) voedsel, huisvesting, geen toegang hebben tot de gezondheidszorg of geen mogelijkheden hebben om verder te studeren. Maar ook het sociale leven staat onder druk, omdat er geen geld is voor een sportclub of een vereniging, voor schoolactiviteiten of een ontspannende daguitstap.

Ook in ons land grijpt armoede om zich heen. 1,7 miljoen mensen in ons land leeft in armoede, dat is meer dan 1 op 7! Nog veel meer mensen worden er tijdens een bepaalde periode in hun leven mee geconfronteerd. Sommige groepen hebben een grotere kans om in armoede te belanden: kinderen, ouderen, mensen afkomstig van buiten Europa, alleenstaande ouders, huurders ... zijn extra kwetsbaar. En dat allemaal in ons rijk land

Samen Tegen Armoede gaat de uitdaging aan om vooroordelen en taboes rond armoede te doorbreken. Samen met jou, honderden ervaringsdeskundigen, vrijwilligers, vaste medewerkers, beleidsmakers en academici bouwen we aan een breed solidair draagvlak in België.

Samen kunnen we het verschil maken.

Want achter elke 1 op 7 staan er ook 6 die kunnen helpen.

Als u één van deze 6 wil zijn, kan u naast deelname aan de diverse acties van Samen tegen Armoede (www.welzijnszorg.be), hen ook steunen op hun rekeningnummer:

BE 21 0000 0000 0303

Vanaf € 40 ontvangt u een fiscaal attest.

Met de opbrengst van de solidariteitscampagnes ondersteunt Welzijnszorg ruim 100 projecten en organisaties die armoede lokaal en structureel wegwerken.

Sociale uitsluiting bestrijdt je niet alleen.

Begeleidster Kris mailde volgende tekst. Een ontroerend verhaal, zeker met in het achterhoofd de gedachte dat ook onze jongeren meer dan eens tot deze kwetsbare doelgroep behoren.

Het was 22 november, geen heel koude dag, gelukkig. Ik nam pauze tussen twee huisbezoeken. Dat is het geluk van onze job, soms kan je pauze nemen in één of andere onbekende stad.

Ik had nog mutsen en sjaals nodig voor de kinderen, dus ik stopte 'gauw' in een winkel. Ik hoorde een kindje wenen, maar besloot dat dat iedereen kon overkomen en nam mij voor om zeker niks tegen de moeder te zeggen. Ze zou wellicht, zoals iedere moeder, inclusief ikzelf, niet gebaat zijn met eender welke commentaar over haar (ondeugende) kinderen.

Ik shopte vrolijk verder. De mutsen en handschoenen waren al in solden, en aangezien de Sint er bijna aankomt, nam ik nog allerlei leuke (onnodige) dingen uit de rekken. Wat extra stiften, nog wat gekleurd papier, verschillende soorten verfborstels. Ik dacht erover om nog pepernoten met chocola mee te nemen. Onze zoon eet dat graag. Zomaar, omdat het kan. En natuurlijk ook de letters van hun voornaam in chocolade. Mmm... Zou ik die van mij en mijn man ook meenemen?

Ik hoorde intussen het kind nog steeds wenen. Zou ze het niet gesust krijgen? Zou het niet graag winkelen? Het duurde niet lang voor ik ze tegen kwam. Het oudste meisje schat ik een jaar of twee. Even oud als onze dochter. Terwijl die van ons je al bijna de mond snoert met haar taalgebruik, kon dit meisje nog bijna niks zeggen. Haar zusje, ik schat ze een maand of negen, weende onophoudelijk. Ze gooide ook van alles op de grond. Ik zag de mensen kijken. Ik zag ze denken.

Ik zag ze ook praten. Ik bedacht mijn voornemen: ik ga haar geen commentaar geven over het gedrag van haar kinderen. Ze kocht twee lege tutterflesjes. De kindjes waren zo hevig om ze te kunnen krijgen... De mama bleef kalm, ze betaalde haar flesjes, gaf de kinderen er elk eentje. Ze negeerde de blik van de omstaanders. Ze was zeker geen slechte moeder.

Ik heb er niet zo snel last van, we komen in onze job zoveel tegen ... maar dit keer brak mijn hart. Die oogjes, zo rood van het schreeuwen, van het wenen. De blik in hun betraande oogjes. Ik stond achter hen aan de kassa. De kleertjes, de snoetjes, de buggy ... alles was vuil. En het stonk. Ik bedacht me: ik heb alle lekkers terugggelegd, alles wat niet echt nodig was belandde ook weer in de rekken.

Ik zag ze buiten nog even wandelen. Toen pas overviel me de gedachte dat de meisjes misschien honger hadden, of dorst. En de mama misschien net zozeer.

Het is niet aan ons om een oordeel te vellen over iemand die voor ons staat aan de kassa.

Ik neem me toch voor dat ik, moest ik deze mevrouw nog eens tegenkomen, ik haar aanspreek. Ik weet nog niet goed wat ik zal zeggen, maar ik wil niet alleen maar kijken en niks doen.

Ik nam alleen de nodige mutsen en sjaals mee. En de gedachte dat we het goed hebben, dat onze kinderen het goed hebben, dat hulp niet overal komt waar ze moet zijn, dat de realiteit vooral hard is als je ze tegenkomt. En dat zij wellicht een goede moeder is.

Kris.

designed door Kjpargeter - Freepik.com

Wonder ...

"Waarmee kan ik u van dienst zijn, mevrouw?"

Ze zuchtte, keek hem vluchtig aan en zei gelaten: "Een wonder, daarmee zou je me echt van dienst zijn."

"We hebben heel veel tijdschriften maar volgens mij geen Wonder, mevrouw."

Ze bekeek hem nu wat aandachtiger: "Allez vooruit, een grapjas. Dat heb ik echt nodig."

Hij keek afwachtend, benieuwd of ze nog iets anders wenste dan een wonder.

"Doe me dan maar een lottobiljet. Nee, geef me er maar ...", ze controleerde haar portemonnee, "geef er maar drie. En een Win For Life. Dat kan er ook nog wel van af."

Voor hij kon zeggen hoeveel ze moest betalen, had ze het geld al op de toonbank gelegd. Hij gaf haar de drie lottobiljetten en het krasbiljet. "Nog iets anders, mevrouw?"

"Een leven zonder zorgen. Het hoeft niet lang te zijn, als het maar zonder zorgen is".

Hij zei niks, glimlachte bemoedigend. Vreemd was dat, ze voelde zich een stuk beter.

Opgewekt ging ze naar huis. Maar eenmaal thuis vond ze een stapel rekeningen waardoor ze vergat te controleren of het krasbiljet iets opleverde.

De volgende woensdag controleerde ze wel de winnende lottocijfers. Na het vijfde cijfer begon ze te hyperventileren. Ze had met haar drie biljetten gewonnen! Eenmaal zes cijfers goed en tweemaal vijf cijfers goed. Ze was schatrijk. Wat moest ze nu doen? In de krantenwinkel dat geld cash gaan innen? Onmogelijk. Ze belde naar het nationale Lottonummer. Ze kreeg twee boodschappen. Nou ja, drie. Ten eerste werd ze gefeliciteerd. Nooit eerder had iemand in een klap driemaal gewonnen. En hoe! Ze was de enige met zes juiste cijfers en de enige met tweemaal vijf juiste cijfers. Ze vroegen haar herhaaldelijk om de drie biljetten nog eens te controleren. De tweede boodschap die ze kreeg: vertel het aan niemand. Ze voegen haar of ze een partner had, nee dus. Kinderen? Nee, vanwege nooit een partner. Andere familie dan? Nee, het enige dat ze in haar leven had gehad, was miserie. De mevrouw van de Lotto bleef herhalen om het voorlopig tegen niemand te vertellen. Ze zou van het Lottoteam advies krijgen hoe ze haar fortuin het beste kon beheren. Derde boodschap was de uitnodiging om naar Brussel te komen. Met de drie biljetten uiteraard. Ze zei dat ze nog nooit in Brussel was geweest. Hoe moest ze daar geraken? Hoe kon ze de hoofdzetel van de Lotto vinden? Ze kreeg te horen dat ze een taxi kon nemen. Ze kon zonder probleem een limousine met chauffeur huren als ze daar zin in had. Ze kon vanaf heden min of meer alles doen wat ze wou.

Na het telefoontje liep ze doelloos rond in haar afgeleefde huurappartementje dat de helft van haar inkomen opslorpte. "Een fatsoenlijk huisje met een tuintje. Dat is het eerste dat ik zal kopen. Het moet niet groot zijn maar wel gerieflijk. En een hondje; ik kan nu eindelijk een hondje kopen, zo'n Malthezertje.

Maar het eerste wat ik zal doen, is mijn tanden laten verzorgen. Eindelijk kan ik al die dure ingrepen betalen. En ik heb meer dan genoeg geld om elke maand iemand die in de miserie zit met een paar duizend euro te helpen." Ze lachte nu luid. Plots herinnerde ze zich dat ze ook nog een krasbiljet had gekocht. Het zat nog in haar portemonnee. Ze kraste ... tweeduizend euro! Elke maand opnieuw!

Ze ging bevend van opwinding zitten. Ze rekende even. In vergelijking met de miljoenen die ze had gewonnen met die drie lottobiljetten stelde die Win For Life niet zoveel voor. Maar toch, tweeduizend euro, ... Elke maand opnieuw. Daarmee was een normale mens ook uit de zorgen. Ze besloot dat ze ruimschoots genoeg had aan die drie winnende biljetten. Dat krasbiljet zou ze cadeau doen aan die vriendelijke jongen die haar zoveel geluk had bezorgd.

Ze ging onmiddellijk naar de krantenwinkel. Ze zag tot haar ontgoocheling de jongen niet en vroeg aan de vrouw achter de toonbank: "Ik was een paar dagen geleden hier. Waar is de jongeman die me toen geholpen heeft"

De vrouw keek geschrokken: "Ge hebt toch geen problemen gehad met die kerel?"

"Nee, helemaal niet. Ik wil hem graag even spreken, meer niet."

"Tja, dat zal moeilijk gaan. Hij heeft hier maar een halve dag gewerkt. Gestuurd door het interimkantoor. Maar toen mijn man in de winkel kwam en hem zag, heeft hij hem direct weggestuurd. Hij wil geen Arabieren in de winkel. Dat kan de klanten alleen maar afschrikken."

"Maar, kan u me dan verder helpen. Waar kan ik hem vinden? Hoe heeft hij?"

"Tja, dat is moeilijk. Hij kwam via Randstad. Ge kunt daar eens gaan vragen. Zijn familienaam weet ik niet meer. Hij had voor een Arabier een rare voornaam, daarom weet ik het nog. Hij zei dat zijn naam Jezus was."

